

mig, at du, der af alle Mennesker staar mig nærmest, — at netop du —.»

Doktoren vendte sig om og afbrød ham i Vrede.

»Du bryder vor Aftale, Johannes! Det er nu anden Gang!«

»Hvor kan jeg tie med, hvad jeg hver eneste Dag tænker paa? Du maa ikke blive vred; men — —«

Der blev i det samme banket paa Døren af en vægtig Haand. Frøken Martinsen stak Overkroppen ind for at bringe den Besked, at der var kommen Bud til Doktoren fra Madam Hansen, Jordemoderen. Hans Andersens Kone havde lige nu faaet en rask Dreng og alting var som det skulde være.

»Det er godt! Vil De sige, at jeg kommer over og ser paa Knægten.«

Da Døren igen var lukket, vendte Doktoren sig mod sin Broder og rakte ham forsonlig Haanden.

»Lad det være sidste Gang, Johannes, at vi strides om Ting, som vi dog aldrig bliver enige om. Det er spildte Kræfter! Skal vi to for Alvor udrette noget her, maa vi forliges. Kan du huske, da vi var Drenge. Da talte vi altid om, at vi blot skulde holde sammen, saa vilde vi erobre et Kongerige. Det Løfte maa vi indfri — med den nødvendige Reduktion. Forglem det ikke, naar nu Jørgen Tække-
mand og de andre gode Mænd en Dag møder hos dig med deres Vælgerliste. Og gid saa de Ord maa